

Помало невероватно звучи да наводни хуманиста, Бернард Кушнер, као први администратор УМНИК-а на Косову и Метохији не зна ни за убиства, ни за жуту кућу, а на помен тога се пред Србима смејао и изигравао изненађеност. Уосталом, само су такви и могли да донесу одлуку да бомбардују Србију, убијају и руше земљу, да би деценију после тога одиграли још један “плес са ђаволом”.

Одлука СБ на коју је Слободан Милошевић пристао, да НАТО снаге уђу само на територију Косова и Метохије али тек када се донесе Резолуција 1244 СБ која је гарантовала суверенитет Србије у овој нашој јужној Покрајини, актерима плана о бомбардовању СРЈ и каснијим креаторима такозване државе Косово није одговарала. Србији је омогућила извесну предност, а свим учесницима злочиначког подухвата против једне суверене државе и данас ствара главобољу. Друго је питање зашто Србија, нарочито последњих година, није у довољној мери искористила ову предност, дајући предност ЕУ; зашто спровођење Резолуције није било прво и најважније питање, ма колико минималне предности она давала не само око остваривања суверенитета, већ и око повратка 1000 полицајаца и војника који би макар чували манастире и цркве; као и инсистирање на повратку протераних.

Шта се све догађало јуна 1999. године, знају само они који су доживели ужас једног потпуно непотребног рата који се збио на Косову и Метохији. Огромна војна сила ушла је, као што је познато, са неколико страна на Космет. Према признању тадашњих челника НАТО-а, било је 50 хиљада до зуба наоружаних војника, а оружје се није могло избројати. Углавном, ушли су на Космет са задатком да заштите Албанце од терора Срба и српске полиције и војске. У тренутку када се полиција и војска повлачила са Космета, сходно поменутој Резолуцији, НАТО – челници нису могли да затворе уста од запрепашћења и изненађења. Поред војске и полиције, улицама Космета према централној Србији кретали су се тенкови, топови, камиони, ракете, разне врсте наоружања, и нажалост народ бежећи пред терором припадника ОВК, а тада су схватили да за 78 дана бомбардовања нису успели да униште ни живу силу, ни технику и наоружање. Једине жртве су били цивили, како Срби, тако једнако и Албанци и други грађани. Али, за Србе и друге нису ни марили, а за Албанце које су намерно гађали напалм и осталим бомбама, као на пример оне из села Кориша који су се враћали својим кућама, говорили су да је реч о колатералној штети. За све које су у тих 78 дана бомбардовања поубијали касније су оптужили српску полицију и југословенску војску, говорећи да је реч о “злочиначком подухвату”.

